

Alfred Lucchetti: a l'escenari, els actors fem telepatia

Andreu Sotorra.-

Quan s'han rodat més de 130 pel·lícules, el món ja es veu en zoom. Lucchetti passa curtíssimes estones a Vilamajor i a la casa que té al peu del Guinardó, a Barcelona, entre doblatges, rodatges, assajos i reivindicacions de l'ofici des de la presidència de l'Associació d'Actors i Directors. Té 54 anys. Es confessa creient del tarot i diu que els catalans som molt màgics. Ell, que és químic, afirma que entre ciència i màgia ens ho podem solucionar.

-¿O sigui que vostè es considera un bruixot de l'escena?

-*És que jo crec en el tarot perquè és allò que més aviva la imaginació de l'actor. I perquè, després d'una llarga gira fent la mateixa obra, l'avorriment a l'escenari només se supera amb aquesta mena de comunicació telepàtica entre actors i el públic.*

-¿No li ve pas de la seva nissaga d'italians?

-*Qui sap. Els italians són uns rodamons tradicionals. El meu avi, va fer cap a Barcelona posat en el ram de fer barrets.*

¿És veritat que el truquen per aclarir dubtes de segons

quins dialectes italians?

-*És que jo puc parlar el mui-xasc, perquè nosaltres érem de Monza. A més, amb la guerra, vam anar a Itàlia i per això tinc aquest coneixement de tants dialectes. Només això m'ha permès d'interpretar les lectures de Goldoni sense dificultats.*

-¿Així, a vostè la CEE li deu venir com l'anell al dit?

-*És que no hi ha gaires solucions més. Si aquí lloguem actors de fora, també ens poden llogar a nosaltres. La sèrie que acabo de rodar ja és això, una coproducció entre diverses firmes europees.*

-Deixi'm descobrir-li dos secrets. Diuen que vostè és el noi dels diaris i, a més, el barretaire oficial...

-*Mira, tres diaris. Quan doblem o assegem ja no diuen si hi ha el diari tal... sinó que criden ¿que hi ha el Lucchetti? És veu que només en compro jo. I la història dels barrets és llarga. Tot ve de l'avi, els barrets, els dialectes... Quan cal donar forma a algun barret abans de sortir, el del vestuari ja sap a qui ho ha de fer fer. És que agafar un barret exigeix art. Els dits manen. L'emmotllen. I això jo ho he après espontàniament. De l'avi, del*

pare... després, sense adonar-te'n, les coses de petit se't converteixen en ofici.

-Suposo que té un bon record de la Fleca Rigol, amb l'Ovidi Montllor, o de Pels péls, fent d'inspector de policia...

-*Molt bo, sí. Ara, amb l'Ovidi estem preparant un projecte a duo. Tornar a la parella acostada al còmic. Pensant en l'esquetx de televisió, és clar. L'Ovidi té una gràcia innata.*

-I vostè fa sovint papers innats seriosos...

-*Ens hem de guanyar el pa.*

-¿Se'l guanyen, el pa, la gent del teatre?

-*No nedem en abundància precisament.*

-¿Li sembla que és una bona solució el teatre portat a fora de Barcelona? Vostè mateix ha actuat sovint a ciutats com Reus o Girona amb dos teatres mínimament preparats...

-*És que és on hi ha el potencial espectador. Muntar una obra de teatre i fer bolos és allò que més recompensa.*

-¿Tot i el perill de caure en un patrocini oficial?

-*Hi és, és clar. Però els comp-tes són nets. Tant fa tant i el teatre s'omple, encara que és un públic semi-subs-ven-
nat, sí.*

-Faci'm una mica de bruixe-

ria: Flotats, Centre Dramàtic, Lluís Pasqual, Puigserber, Teatre Nacional...

-*Flotats ha rectificat. Ens estem. El Centre Dramàtic, al Romea, pot caure en bones mans, les de Fabià Puigserber. El Teatre Nacional donarà molts tòmbs. I Lluís Pasqual ha fet molt bé de no interferir Madrid i Barcelona. Per això tenim encara una personalitat.*

-Perdoni, ¿no s'ha tallat mai el bigoti?

-*Ara, fa uns dies, per fer de capellà de la Inquisició.*

-¿Amén, doncs?

-*No. Ja m'ha tornat a créixer.*

És claríssim. Amb Lucchettis no s'hi valen gilletes. Els italians són així. I la sang és la sang. Tot una nissaga d'